

Magyar fiatalokért munkálkodó alapítvány – díjátadó Budavárott

16 éve saját, valamint az alapítványhoz csatlakozók anyagi erejével támogatja a határon túl élő magyar fiatalok anyaországgal való kulturális, tudományos, oktatási, nevelési területen történő kapcsolattartását. Vegyünk példát a díjazottakról, mert ők a mindennapok hősei. Közös vallomásuk: tegyük félre különbségeinket, próbáljunk arra figyelmezni, hogy mindannyian egy nemzet gyermekei, magyarok vagyunk és tartsunk össze! Így eljöhét egy boldogabb világ nemzetünk számára.

A Magyar Fiatalok Határok Nélkül Alapítvány (MFHNA), 16 éve saját, valamint az alapítványhoz csatlakozók anyagi erejével támogatja a határon túl élő magyar fiatalok anyaországgal való kulturális, tudományos, oktatási, nevelési területen történő kapcsolattartását, amelyet hazánkban, vagy a magyar fiatalok érdekében külföldön fejt ki. Az eltelt évek során egyre több támogatóra tett szert, így mára számos nyugat-európai, sőt tengeren túli régióban élő magyar nyújt segítséget, támogatást. Ismerve a gazdasági és politikai helyzetet, erre nagyobb szükség van, mint valaha – fejtette ki bevezetőjében **Megyesi Csilla**, az MFHNA kurátora az alapítvány legutóbbi, a Magyar Nemzeti Levéltár Országos Levéltárában rendezett díjátadó ünnepségén.

Ezt követően a VERITAS Történetkutató Intézet Intézet két főmunkatársa tartott előadást. **Joó András** a mindig időszerű „Mi a magyar?” sorskérdés kapcsán idézte **Szekfű Gyulát**, miszerint „Akkoriban még kevesen vették észre, hogy a láthatár szélén sötét felhők gyülekeznek”, majd vázolta a magyar állam akkori legfontosabb problémáit (nemzeti szabadság, függetlenség és egység, ennek érdekében pedig a megmaradási stratégia, illetve nemzetközi kapcsolatok rendszeréhez kapcsolódás), melyekre minden időben jó választ kell(ene) adnunk. Kiváltképp mióta Trianon-szindróma határozza meg viszonyulásainkat. **Kállay Miklós** miniszterelnök írta anno: „a jövő ideológiája még cseppfolyós állapotban van, éppúgy, mint a magyar határok kérdése”. A két világháború között még nem dőltek el véglegesen a trianoni határok, amit még a szovjetek is elítéltek. De 1989 után is hiába rajzolódott át fél Európa, a magyar határok (és a térségi problémák) maradtak. Kijózanító jelenet volt Sólyom László feltartóztatása a Mária Valéria-hídon... „Amilyen bátrak, hazafiak, önfeláldozóak a magyarok, annyira alkalmatlanok a szervezett ellenállás kifejtésére” – írták rólunk. És Joó András visszaidézte Kállayt: „A jövő ideológiája még cseppfolyós...”

A változás az élet velejárója tételt fényesen alátámasztotta **Hollósi Gábor** előadása a trianoni szerződés II. sz. genfi jegyzőkönyvéről, amely a macskalyuki bazaltbányákra vonatkozott. Az egykori exportcikk-termelő nógrád-gömöri-somoskői helyeinket jórészt Csehszlovákiához csatolták. 1923-ban azonban Somoskő és Somoskőújfalu visszatért. A kettévágott bányaterületek ügyét **Krepuska Géza** gégegyógyászprofesszor mozdította elő, aki életmentő műtétet hajtott végre egy francia antantfőtiszten. A katona segített fölvetni a bányakérdést. Egyezmény is született a kitermelési lehetőségről (1924, febr. 20., Prága), amit a II. világháború után a szovjet-vezérelt Szövetséges Ellenőrző Bizottság elvetett. A magyar külügy pedig gyengének bizonyult az érdekvérvényesítésben.

A szintúgy változásokhoz kapcsolódó következő előadás még érdekfeszítőbb volt: az erdő-sztyeppe zóna, a szkíta-sáv (mint a mai internetsáv), a csángó kapcsolódás jelentősége „előéletünkben”. A földrajzi, éghajlati, embertani életmódbeli stb. szkíta-hun-magyar sajátosságok tökéletesen lefedik egymást. Ezt a legújabb modern tudományágakkal szövetkező történeti, néprajzi, genetikai és más kutatások támasztják alá. S e komplexitással juthatunk előbbre a megcsontosodott (vagy érdekvezérelt) akadémiasság helyett. **Új idők, új tudományok, új eredmények és összefüggések!** A világ nem áll... *Sztrabon, Kőrösi Csoma Sándor, Teleki Pál, Stein Aurél, Baktay Ervin, Szentkatolnai*

Bálint felbecsülhetetlen magyarság-kutatásának természetesen vannak folytatói, pl. **László Péter Sándor** személyében. Tőle (is) tudjuk: az erdő-sztyeppe régen – szinte - eluralta hazánk középső részét, Erdélyben Kalotaszeget és „Csiglát” (Szék-oppidumot), a Felvidéken „gyöngysorszerűen” Gombaszögtől Zoborig, sőt Dévényig (Hun-hegy!) található nyomai: kocsánytalan tölgy, csertölgy, molyhos tölgy... Délvidéken a Duna-Tisza összefolyás vidéke rejteget erdő-sztyeppe zónákat. A Balaton-felvidék erdő-sztyeppéiből a koloskai rész „árulkodik”. Kiváló minta a nagykunsági, hortobágyi kurgánok oldalnövényzete. A Hortobágy peremén egy-két reliktum-erdő (Óhat, Újszentmargita).

A szkíta-hun-szaka-tokhar testvéri „internacionálék” ilyen gyönyörűséges tájba interiorizálódtak, fokozatosan a jégkor után (Kr. e. 12.000-t követően). Anno a Kaspi- és Aral-tengerek teljesen összeértek), s köröttük még volt egy-két „tengernyi” méretű tó. Mint a Kárpát-medencében. Ezt az ökológiai „tendencia-mátrixot”, mai szóval „klíma-és talajdeklinációt” követték a néphullámok. A dzsungáriai (É-NY-Kína), a nyugatibb thokár, illetve ferganai, valamint meotiszi és Kaukázus környéki részekről Csángóföldön át a Kárpát-medencéig (a szkíta sáv nyugati végpontjáig, de mindig a szkíta-sávban) mozogtak. Tökéletes forgatókönyvszerűen követték egymást és éltek őseink, rokonaink: hunok, szarmaták, hunno-szarmaták, szkíták, ujugurok, szakák (Kr. e 1100-600), valamint az avarok, kipcsak-kunok és besenyők alkotta nogáj horda (horda = 'mezei tanács'). És élnek a mai (északi, középső és déli) csángók a Prut, Szeret, Moldova folyók mentén, székelyek a Tatros környékén.

Embertani anyagaik megegyeznek a hunokéval, vagyis az elő- vagy ó-magyarokéval. Eza **gén- és vérképlet, a markertérkép a népkeveredéssel sem tűnik el!** Miként a nevek sem: *Buda, Géza, Gyula* föllelhető a rokon besenyőknél is. (*Szó sem volt magyarüldözésről!*) Megmaradtak a mítosz- és meseelemek (évigérő fa, parazsat evő, beszélő táltosparipa; szakrális számok: 1, 3, 7 stb.). Azonosságok az életmódban: az áldozati üst, ujjatlan szőrme-ködmön, „magyar szablya”, visszacsapó íj, szkíta „arany-kocsi” (lovas harci szekér), prémpénz, íjpénz... És hasonlóságok a temetkezési szokásokban. A kun-halmok inkább szkíta-halmok. Rokonságmutatók: a gypű-elvék, sáncok, „erdők” (Pilis, Zólyom), pallagok, tulipán, tulipánláda... Vagy szent állatok: kerecsensólyom /turul/, sas, griff, sárkány stb. A Sárkány Lovagrend emlékezetében pl. létezik a középkori

lovagi alapítású várában lévő várkút, Kisnána, amelyben évezredes álmát egy védelmező sárkány alussza. Ez a rege erdélyi, de még távolabbi keleti eredetű, ahol szélteben elterjedt. (Vö. **Ipolyi Arnold: Magyar mitológia. Miért nem tanítunk belőle semmit?!).**

Véletlen-e, hogy a szkíta-hun régészeti vonalak, archeológiai, de éghajlati is (!) „izotermák” szinte hajszálpontosan, de át-, illetőleg lefedhetők egyes távoli **kutatási eredmények térképre vetítésével.** Véletlen-é, hogy a szkíta, hun elszállásolási körzetbe tartozó szkíta-sáv szinte bámulatos pontossággal illeszthető (illeszkedik) az erdő-sztyeppe vonalra. Az internet korában már használható ez a folyosóparaméter 200-800 km széles pásztában.

E szellemi izgalmak után következett a díjátadó. Idén **dr. univ. Kőrösi Mária**, a Partiumi Keresztény Egyetem Közgazdaságtudományi Karának docense (politikai földrajz és a marketingpszichológia, az üzleti tárgyalási stratégiák, taktikák kérdésköre), **Pogár László**, a Moldvai Csángómagyarok Szövetségének (MCSMSZ) elnöke, az MCSSZ-hez tartozó településeken a Gyerekek Háza – Magyar Ház – hálózat létrehozásának egyik fő szorgalmazója, valamint **Répási István**, a Beregszászi „Bereg” Mozgáskorlátozottak Sport és Egészségjavító Klub Társadalmi Szervezet titkára vehette át a díjat **Szakály Sándortól**, a VERITAS Történetkutató Intézet főigazgatójától.

Ezután **Kopp Kristóf**, az alapítvány elnöke a levéltárra utalva rámutatott, hogy eme épület egy vesztes háború, igazságtalan „béke” és súlyos válság keretezte korban született, amikor a magyar művelődés és iskoláztatás egyik legvirágzóbb korszakát élhette, a költségvetésből soha nem látott összegeket fordítottak a magyar nyelv oktatására, kulturális intézményekre a kis Magyarországon, Kárpát-medence, sőt Európa szerte. E korszak nagy kultúrpolitikusa **Klebensberg Kuno**, akinek a nevét sokan sokféleképpen használták már fel, ám ez nagyságát nem csorbítja: ő a **kultúránkat láttalegfőbb megtartóerőnek és „fegyvernek”.** Ma is ez a helyzet. Csak műveltséggel, tudással tud a magyarság megmaradni és kitűnni a világban. A tanulás, korszerű és versenyképes oktatás hozná magával a fejlődést, a gazdagodást, de sokszor úgy látjuk, ennek pont az ellenkezője történik. Jó alkalom egy ilyen díjátadó, hogy **példát vegyünk a díjazottakról**, mert ők a mindennapok hősei, akiknek nemcsak az adott állam többségi nemzetével szemben kell saját közösségüket megóvni, gyarapítani, hanem sokszor az egymással torzsalkodó helyi és anyaországi magyar szervezetek útvesztőiben is el kell igazodniuk. Sajnos mi is tapasztaljuk, hogy a politika (bármely oldal) beleszól a civil szervezetek munkájába, a neki tetszőt támogatja... Kopp Kristóf kiemelte: **tegyük félre különbségeinket, próbáljunk arra figyelmeztetni, hogy mindannyian egy nemzet gyermekei, magyarok vagyunk és tartsunk össze! Így eljöhét egy boldogabb világ nemzetünk számára.**

Kép, szöveg: Oszlászki Tamás Tibor

Utószó-féle: munkánkat **Novák Zsuzsanna**, az alapítvány főtitkára segítette.

A csángóföldi lábnyiki ház 2010 óta lehetővé teszi más tájegységből származó – erdélyi vagy akár magyarországi – gyerekcsoportok nyaraltatását!

Az alapítvány támogatásához szükséges banki számlaszám: HU94-10900011-00000013-12550001